

Moje deka

Moje deka je něžný klaun s opotřebovanou tváří.

Za šťastných dnů

slouží jako spížirna –

kradená marmeláda a taky řepa,

armáda broučků,

u mě je schovává,

snadno ji prozradí strakatá stopa.

Do rozedřené kůže

drhneme dál cestičky hmyzu.

Teprve večer, vyčerpaná,

schoulím se do odřeného tepla mého klauna

jako do ulity zapomnění.

Ochraptělým hlasem jen občas hlesne:

„Trochu kuráže!

Musíš jít dál.

Slábnout je zakázáno.

A city zabíjejí, nezapomeň!“

Je potřeba se ujišťovat,

že tahle noční můra skončí,

i když jenom věřit je to nejtěžší.

Skrz klaunův obličej

zašedlý, prožraný, plný skvrn,

vidím kroužky holého nebe,

často černého.

Ale někdy vyjdou i hvězdy,

to abych neztrácela naději.

Jako do křídel poraněných snů

choulím se do své deky.

Potom už nemyslím na nic.